

5. LUKU

SOVITUKSEN VÄLITTÄJÄ ”VELJIENSÄ KALTAINEN” JA ”HEIKKOUKSIAMME SÄÄLIVÄ”

Ketkä ovat hänen veljensä? – Mistä tuli yhdenkaltaisuus? – Kuinka hän tuli kaikessa kiusatuksi, niinkuin mekin, kuitenkin ilman syntiä? – Kiusaukset erämaassa – Niiden yhdenlaisuus meidän kiusaustemme kanssa – Joista muutamat, ”jos mahdollista olisi, voisivat eksyttää valitutkin” – Kuinka Herramme tuli täydelliseksi kärsimysten kautta? – Vaikka Poika, oppi hän kuuliaisuutta – Miten hän tehtiin ”syntisen lihan kaltaisuuteen” ollen kuitenkin synnitön – ”Hän otti päälleen sairautemme” – Kuinka hän tunsu heikkoutemme?

”Sentähden piti hänen kaikessa tuleman veljiensä kaltaiseksi, että hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylimmäinen pappi tehtävissään Jumalan edessä, sovittaakseen kansan synnit.” – Hebr. 2:17

NE KAKSI hyvin yleisesti suosittua mutta toisiaan vastustavaa käsitystä Herramme yhteydestä ihmiskunnan kanssa ovat molemmat ristiriidassa kaikkien tätä asiaa koskevien raamatunkohtien kanssa; ainoastaan kolmas, totuuden kanssa yhtäpitävä käsitys, voi saattaa sopusointuun Raamatun eri todistukset ja tyydyttää pyhitettyä järkeä. Eräs näistä vääristä käsitystä on, että Herramme Jeesus oli kaikkivaltias Jumala, Jehova, joka ainoastaan pukeutui inhimilliseen lihaan, ilman että hän todellisuudessa tunsu niitä kokemuksia, kiusauksia ja pahoja vaikutuksia, joiden alaisena ihmiskunta on. Toinen väärä käsityskanta väittää, että Jeesus oli syntinen ihminen, samojen sukumme vajavuuksien alainen kuin kaikki muutkin, mutta että hänellä taistelussa syntiä ja sen houkutusia vastaan oli parempi menestys kuin toisilla. Me koetamme todistaa, että nämä molemmat käsityskannat ovat vääriä ja että totuus on näiden molempien välillä. Tosiasia on se, että Logos (Sana) oli ensin henkiolento ”Jumalan muodossa”, että hän sitten ”tuli lihaksi” ja oli silloin todellisuudessa ihminen, ”ihminen Kristus Jeesus”, mutta ”syntisistä erotettu” täydellinen ihminen, valmis tulemaan vastaavaksi lunastushinnaksi ensimmäisen täydellisen ihmisen edestä, jonka lankeemus tuotti turmion koko suvullemme ja jonka vapaaksi ostaminen on myös koko suvun pelastus.

Tässä yhteydessä on sen tähden soveliasta koettaessamme vahvistaa Raamatun oikeaa kantaa tässä asiassa, että tutkimme niitä eri raamatunpaikkoja, jotka on väärennetty ja joita on käytetty väärin osoittamaan, että Herramme oli turmeltunut ja samanlaisten intohimojen alainen kuin langennut sukummekin. Me väitämme, että jos hän olisi ollut sellaisessa tilassa, hänelle olisi ollut yhtä mahdotonta kuin meillekin täydellisesti täyttää Jumalan lakia. Jumalan laki on täysi mitta sille, mitä täydellinen ihminen voi, mutta menee yli epätäydellisen ihmisen kyvyn. Kun nyt Herrassamme ei ollut syntiä, kun Isä oli suosiollinen hänelle ja hyväksyi hänet syntiuhrina, lunastushintana Aadamin ja hänessä kadotetun suvun edestä, tämä on epäsuora todistus hänen täydellisyydestään, josta Raamattu kauttaaltaan puhuu.

Mutta Herramme ”veljet” eivät olleet ilman vikoja eikä syntisistä erotettuja; kuinka hän voi siis ”tulla veljiensä kaltaiseksi” ja kuitenkin olla syntisistä erotettu? Vastaus tähän kysymykseen on sen seikan omaksuminen, ettei tässä tarkoiteta sanalla ”veljet” koko

ihmiskuntaa ja syntisiä yleensä. Aadam luotiin Jumalan pojaksi ja hänet laskettiin sellaiseksi aina siihen asti, kunnes hän lankesi tottelemattomuuteen (Luuk. 3:38), ei sen pitemmälle. Kaikkia hänen jälkeläisiensä kutsutaan Raamatussa ”vihan lapsiksi.” (Ef. 2:3) Ainoastaan sellaisilla, jotka ovat vapautuneet maailmaa kohdanneesta tuomiosta ja tulleet jälleen sopusointuun Jumalan kanssa Kristuksen kautta, on Raamatun mukaan oikeus pitää itseään ”Jumalan lapsina.” (Joh. 1:12) Muista Herramme sanoo, ”Te olette siitä isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa.” (Joh. 8:44) Herramme Jeesus ei koskaan laskenut itseään perkeleen lasten eikä ”vihan lasten” joukkoon, vaan selitti, että hän ”oli Jumalasta lähtenyt ja tullut.” Hän ei myöskään koskaan tunnustanut veljikseen niitä, jotka vielä olivat ”vihan lapsia.” Hänen veljikseen tunnustetaan ainoastaan ne, jotka ovat paenneet maailman turmiosta ja tulleet viedyiksi Isän läheisyyteen Kristuksen veren kautta; ne, jotka ovat vastaanottaneet ”lapseuden hengen” ja tulleet otetuiksi Jumalan perheeseen ja joille on luvattu täysi ”lapsen asema” valtakunnan perustamisen aikana. (Room. 8:15,23; Gal. 4:5) Ainoastaan vanhurskauttamisen tähden, heille luetun vapauden perusteella aadamlaisesta syntivelasta, Kristuksen veren kautta lasketun vanhurskauden tähden he ovat nyt Herramme Jeesuksen kaltaisia ja ”hänen veljiään” sekä ovat samanlaisessa suosiossa Isän tykönä kuin hän, joka oli erotettuna maailmasta. Tämän luokan vihkiytyneistä Herramme sanoo, ”He eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään ole maailmasta.” ”Minä olen valinnut teidät maailmasta.” (Joh. 15:19; 17:16) Tältä näkökannalta katsoen on helppo huomata, että Herramme oli ”veljiensä kaltainen” – täsmälleen, yksityiskohtia myöten. Alentumisensa ja syntymisensä aikana ei hänellä tosin vielä ollut ”veljiä”, muutoin kuin siinä merkityksessä, että sen luokan, jonka piti tulla hänen veljikseen, Jumala oli tuntenut jo edeltäpäin. (Ef. 1:5,11; Room. 8:9) Jumalallinen järjestely oli sellainen, että Jumala tiesi, että hän voi olla vanhurskas ja kuitenkin vanhurskauttaa ne syntiset, jotka vastaanottavat hänen armonsa Kristuksen kautta ja joiden synnit tämän tähden peitetään; niitä ei lueta heille, vaan sen sijaan hänelle, ”joka itse kantoi ruumiissaan meidän syntimme ristipuuhun.” Jumala tiesi myös ja oli ennakolta jo säätänyt, että kutsuttaisiin evankeliumiseurakunta, jonka jäsenet olivat määrättyt tulemaan ”Jeesuksen Kristuksen, Herramme kanssaperillisiksi” siihen katoamattomaan, saastuttamattomaan ja iankaikkiseen perintöön, joka on varattu taivaassa. Ja kun kaikki tämä oli jo edeltäpäin määrätty Jumalan suunnitelmassa, hän voi myös jo edeltäpäin profeettainsa kautta puhua kaikista niistä, jotka muodostavat tämän luokan, Kristuksen ”veljinä.” Profeetallisesti kuvataan Herramme sanovan Isälleen, ”Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni; ylistän sinua seurakunnan keskellä.” (Ps. 22:23; Hebr. 2:12) Kun nyt Herramme Jumalan suunnitelman mukaan olisi ei ainoastaan maailman Lunastaja, vaan myös esikuva ”veljilleen”, kanssaperillisilleen, oli sopivaa, että hän, pannessaan tätä Jumalan suunnitelmaa täytäntöön, tuli myös siunauksiinsa ja kokemuksiinsa nähden ”veljiensä kaltaiseksi.”

”Joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.”

— Hebr. 4:15

Huomaa ensinnäkin, ettei tämä paikka sano, että Herraamme on kiusattu kaikissa niin kuin maailmaa kiusataan, vaan niin kuin meitä, hänen seuraajiansa kiusataan. Häntä ei kiusannut synnillisten asiain haluaminen, mikä saadaan perintönä maalliselta isältä.

Mutta koska hän oli pyhä, viaton, tahraton ja syntisistä erotettu, hän tuli kiusatuksi samalla lailla kuin hänen seuraajansakin tänä evankeliumikautena, jotka eivät vaella lihan, vaan hengen jälkeen ja joita ei tuomita lihansa heikkouksien, vaan mielensä hengen, uuden tahtonsa, uuden sydämensä mukaan. — Room. 8:4; 2 Kor. 5:16; Joh. 8:15

Tämän näemme selvästi Herramme kiusauksesta erämaassa, joka tapahtui kohta hänen vihkiytymisensä ja kasteensa jälkeen Jordanilla. — Matt. 4:1-11

1) Saatanan ensimmäinen ehdotus oli, että Jeesus käyttäisi juuri Jordanilla saamaansa jumalallista voimaa tyydyttääkseen omia tarpeitaan muuttamalla kivet leiviksi. Tällainen kiusaus ei voisi olla mahdollinen perisyntien eikä epätäydellisyyden perusteella. Herramme oli ollut ilman ruokaa 40 vuorokautta, ja tällä ajalla hän oli tutkinut Jumalan suunnitelmaa päästäkseen pyhän hengen johdatuksen avulla selville siitä, millä lailla hän voisi parhaiten elämässään täyttää sen suuren tehtävän, jota varten hän oli tullut maailmaan, nimittäin maailman lunastamisen. Ehdotus, että hänen tulisi käyttää hänelle annettua henkistä voimaa, jonka hän tiesi olevan hallussaan tyydyttääkseen lihansa tarvetta, saat-taisi ensi katsannolta näyttää järkevältä. Mutta Herramme huomasi kohta, että hänen henkisen voimansa sellainen käyttäminen olisi ollut väärin — olisi ollut sen väärinkäyttämistä, jota varten hän ei ollut sitä saanut; sen tähden hän hylkäsi ehdotuksen sanoen, ”Kirjoitettu on: Ihminen ei elä yksistään leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.” Vastustaja toisinaan houkuttelee Herran ”veljiä” samalla lailla käyttämään hengellisiä lahjojaan ajallisten etujen edistämiseksi. Sellaiset kiusaukset ovat vaarallisia, ja Vastustaja on niiden kautta vietellyt usein Jumalan vihkiytyneitä lapsia suuresti väärinkäyttämään Jumalan heille antamia armolahjoja.

2) Seuraava Vastustajan tekemä ehdotus oli, että Jeesus käyttäisi fakiiritemppuja (”noitakeinoja”) kiinnittääkseen kansan huomion itseensä ja työhönsä. Hänen piti kansan nähden heittäytyä alas temppelein harjalta sen alapuolella olevaan syvään laaksoon. Kun kansa näkisi hänen jäävän vahingoittumattomaksi, se olisi sille todistus hänen yliluonnollisesta voimastaan, mistä kohta olisi seurauksena, että he tunnustaisivat hänet Messiaaksi ja asettuisivat hänen puolelleen hänen suuren tehtävänsä toimeenpanemisessa. Mutta Herramme näki heti, etteivät sellaiset keinot olisi sopuosinnussa Jumalan järjestyksen kanssa, eikä Vastustajan väärin sovittama raamatunlausekaan (joka selvästi tuki vääryyttä) saanut häntä poikkeamaan vanhurskauden periaatteista. Hän antoi kiusaajan heti ymmärtää, että sellainen menettelytapa hänen puoleltaan olisi Jumalan katselmuksen kiusaamista, mikä on kokonaan epäoikeutettua eikä sen takia voinut hetkeksikään tulla kysymykseen. Milloin vain velvollisuus vaati tai vaara uhkasi, Mestari ei koskaan epäröinyt, vaan pani täyden luottamuksensa Isän voimaan voida varjella ja johtaa kaikessa; mutta todellinen luottamus Jumalaan ei merkitse, että ilman Jumalan käskyä uhkarohkeasti antautuu vaaraan voidakseen ainoastaan herättää huomiota tai kerskaillakseen.

Herran veljet tulevat myös tässä suhteessa kiusatuiksi ja heidän on tarpeellista muistaa tämä opetus ja esimerkki, minkä meidän Pelastusruhtinaamme on heille antanut. Emme saa tahallisesti syöksyä vaaraan ja pitää sen kautta itseämme urheina ristinsotureina. Uhkarohkeat teot voivat näyttää sopivilta Perkeleen lapsille, mutta Jumalan lapsille ne eivät ole ensinkään soveliaita. Näillä jälkimmäisillä on taisteltavanaan taistelu, joka

vaatii vielä suurempaa rohkeutta. Heidät on kutsuttu suorittamaan palveluksia, joita maailma ei hyväksy eikä pidä arvossa, vaan usein vainoaa. Heidät on kutsuttu kärsimään maailman pilkkaa ja häväistystä; niin, heidän täytyy kärsiä niitä, joiden sydämet ovat ympärileikkaamattomat, jotka ”valehdellen puhuvat heistä kaikkea pahaa” Kristuksen tähden. Tässä suhteessa on meidän Pelastusruhtinaamme seuraajien kuljettava samaa tietä ja samoja jälkiä kuin hänkin. Ja tarvitaan suurempaa rohkeutta siinä, että voi olla välittämättä maailman pilkasta ja häväistyksestä sekä pysyä halveksituksessa asemassa Jumalan palvelijana, kuin siinä, että toimittaa suuria ja ihmeellisiä tekoja, jotka herättävät luonnollisten maailman ihmisten ihmettelyä ja ihailua.

Yksi vaikeimmista taisteluista, joita kaidalla tiellä vaeltavien täytyy taistella, on taistelu omaa tahtoa vastaan. Täytyy taistella paljon, että voi aina pitää oman tahtonsa täydellisessä alamaisuudessa taivaallisen Isän tahdolle; että voi hallita sydäntään; että voi painaa alas nousevat kunnianhimot, jotka ovat luonnollisia täydelliselle miehuuden iällekin; että tukahduttaa nämä syttyvät tulet kantaen ruumiinsa ja kaikki maalliset harrastuksensa eläväksi uhriksi Herran ja hänen asiansa palveluksessa. Näissä kiusauksissa voitti Päämiehemme voittonsa, laakerinsa; ja samanlaisia kiusauksia on myös hänen ”veljiinään” voitettavana. ”Mielensä hallitsija [hän joka saattaa sen täydelleen alamaiseksi Jumalan tahdolle] on parempi kuin kaupungin valloittaja.” Hän on myös suurempi kuin se, joka käsittäen uskon väärin heittäytyisi alas temppelin harjalta tai keksisi jotakin muuta yhtä typerää. Totinen usko Jumalaan ei ole sokeaa herkkäuskoisuutta tai järjettömien vaatimusten asettamista hänen varjelevalle kaitselmukselleen; se on päinvastoin hiljaista luottamusta Jumalan ylenmäärin suuriin ja kalliisiin lupauksiin, luottamusta, joka tekee uskovaiset kykeneviksi vastustamaan niitä eri hyökkäyksiä, joilla perkele, maailma ja liha koettaa kääntää heidän huomionsa ja joka tarkalleen seuraa Jumalan sanaa uskon ja kuuliaisuuden ojennusnuorana.

3) Herramme kolmas kiusaus oli, että Saatana tarjosi hänelle maallista valtaa ja pikaista menestystä hänen valtakuntansa perustamisessa ilman että hänen tarvitsisi kärsiä ja kuolla — ilman ristiä sillä ehdolla, että hän sopisi Vastustajan kanssa. Saatana väitti — eikä häntä siinä vastustettukaan — että hän hallitsi maailmaa, ja että hänen myötävaikutuksellaan se vanhurskauden valtakunta, jota Herramme oli tullut perustamaan, voitaisiin nopeasti pystyttää. Saatana antoi sen vaikutuksen, että hän oli väsynyt johtamaan maailmaa syntiin, sokeuteen, taikauskoon ja tietämättömyyteen, ja että hänellä sen tähden oli myötätuntoa Herramme lähetystyötä kohtaan, mikä tarkoitti köyhän ja langenneen ihmissuvun auttamista. Mutta kaikessa tässä Saatana vaati, että hän saisi pitää johtavan ja valvovan vaikutuksen maailmassa. Hän suostui siten myötävaikuttamaan Herran Jeesuksen kanssa maailman saattamiseksi vanhurskauden tielle ja ihmiskunnan auttamiseksi ennalleenasettamissiunausten osallisuuteen; mutta ehtona oli, että Jeesus tunnustaisi hänet, Saatanan, maailman hallitsijaksi sen uudistetussa tilassa — että Herramme siten kunnioittaisi häntä.

Meidän tulee muistaa, että Saatanan kapinallisuus Jumalan hallitusta vastaan johtui hänen äärettömästä kunnianhimostaan ja halustaan olla itse hallitsijana — ”Korkeimman vertaisena.” (Jes. 14:14) Palautamme mieliimme, että tämä oli myös päävaikuttimena menestykselliseen hyökkäykseensä esivanhempiemme kimppuun Eedenissä; hän tahtoi

vieroittaa heidät Jumalasta ja saattaa heidät omiksi orjikseen. Voimme ajatella, että Saatana ennemmin tahtoi hallita onnellisia, iankaikkisen elämän omaavia alamaisia kuin ”huokaavaa luomakuntaa.” Näyttää siltä kuin ettei hän vielääkään tahtoi tunnustaa, että todellinen onni ja iankaikkinen elämä ovat mahdottomia saavuttaa ilman sopusointua Jumalan lain kanssa. Saatana oli sen tähden halukas tulemaan uudistajaksi kaikissa muissa suhteissa, paitsi yhdessä: hänen kunnianhimensa piti samalla kertaa tulla tyydytetyksi; hänen täytyy olla itse ihmiskunnan hallitsijana. Ja eikö hän jo ollutkin ”tämän maailman ruhtinas” ja pyhässä Raamatussa tunnustettu siksi? (Joh. 14:30; 12:31; 16:11; 2 Kor. 4:4) Ei niin, että Jumala olisi asettanut hänet ”tämän maailman ruhtinaaksi”, vaan että hän, saaden ihmiskunnan valtaansa tietämättömyyden kautta ja esittämällä vääryyden totuutena, pimeyden valkeutena, väärän oikeana, on niin hämmäntänyt, eksyttänyt, sokaissut maailman, että hän helposti sai johtavan aseman eli tuli ”tämän maailman jumalaksi, joka nyt tekee työtään epäuskon lapsissa” — suuressa enemmistössä.

Erikoisena siunauksena Saatanan esityksessä oli se, että se näytti ikään kuin aukaisevan tilaisuuden Jeesukselle ratkaista uudella tavalla kysymys ihmiskunnan pelastamisesta sen syntisestä tilasta. Niin, vieläpä enemmänkin; Saatanan esitys näytti merkitsevän, että hän oli jossakin määrin parantanut itsensä, että hän mahdollisesti voisi jälleen tulla saateksi vanhurskauden tielle, jos hänelle voitaisiin taata, että hänen kunnianhimensa tulisi edelleen tyydytetyksi ja hän tulisi tunnustetuksi onnellisempien ja menestyksellisempien alamaisten hallitsijaksi kuin mitä heidän oli mahdollista olla silloin, kun hän piti heitä petoksiensa ja synnin orjuuden alaisina, mikä oli ainoa tapa, jolla hän voi pitää ihmisen uskollisena itselleen; sillä mitä enemmän ihminen oppii hylkäämään syntiä ja pitämään arvossa pyhyttä, sitä enemmän hän tahtoo rukoilla ja palvella Jumalaa.

Herramme Jeesus ei epäröinyt kauan. Hän oli täysin vakuutettu siitä, että Isä viisauudessaan oli valinnut parhaan ja ainoan sopivan suunnitelman. Sen tähden ei hän neuvotellut lihan eikä veren kanssa, eikä myöskään huolinut Vastustajan yhteistyötä maailman nostamiseksi.

Tämä kolmaskin kiusaus on yksi niitä, joilla Vastustaja erityisesti hätyyttää Herran ”veljiä.” Hänen onnistui jo aikaisin vietellä nimikirkko hylkäämään ristin tien, kaidan tien, ja erottautumisen maailmasta sekä yhdistymään maallisen vallan kanssa ja sen kautta vähitellen saamaan vaikutusvaltaa siihen, mikä kuuluu tähän maailmaan. Yhteistoinnin kautta ”tämän maailman ruhtinaiden [valtioiden]” kanssa, joita Vastustaja salaisesti suosi ja avusti, kirkko yritti perustaa Kristuksen valtakunnan maan päälle sijaisen eli paavin kautta, jonka sanottiin olevan Kristuksen sijaishallitsija. Olemme nähneet miten turmiollisia seurauksia tämä toi mukanaan, kuinka tämä väärä ”Kristuksen valtakunta” tuli todellisuudessa Perkeleen valtakunnaksi, sillä se teki hänen töitään. Olemme myös nähneet, mitä se sai aikaan vaikutuksellaan ”pimeinä aikakausina”, ja että Herra sanassaan kutsuu sitä ”Antikristukseksi.”

Ja vaikka uskonpuhdistus urheasti alkoi toimintansa, näemme kuitenkin, että Vastustaja esitti taas uskonpuhdistajille saman kiusauksen. He vastustivat kiusausta ainoastaan osittain ja olivat valmiita hylkäämään osan totuudesta saavuttaakseen sen kautta ”tämän maailman valtakuntien” suojeluksen ja avun, toivoen tämän maailman valtakuntien sillä

lailla tulevan Herramme valtakunnaksi. Mutta me näemme, että kirkon ja maailman yhdistyminen, sellaisena kuin se esiintyy protestanttisuudessa, on, vaikka sillä onkin ollut vähemmän turmiolliset seuraukset kuin paavikirkon liitolla tämän maailman valtakuntien kanssa, kuitenkin suuressa määrin vahingollinen ja suurena esteenä kaikille, jotka tulevat sen vaikutuksen alaisiksi. Me näemme, että ”veljien” täytyy aina taistella voittaaksensa tämän Vastustajan kiusauksen ja voidakseen seisoa lujina siinä vapaudessa, johon Kristus on meidät vapauttanut – ei maailmasta, vaan erillään siitä.

Lisäksi huomaamme myös, että vaikka sama kiusaus tulee kaikille ”veljille”, se tulee kuitenkin ajasta aikaan hiukan muuttuneessa muodossa, ja että suuri Vastustaja käyttää kussakin tapauksessa mitä suurinta taitavuutta. Samalla lailla kuin hän esitti itsensä Jeesukselle hänen ajamansa uudistustavan johtajana, samoin hän esittää itsensä meille koettaen osoittaa näennäisesti sydämellistä myötätuntoa maailman siunaamistyölle. Hänen viimeisimpiä kiusauksiaan on ehdottaa ”maailman parantamista”, jota hän menestyksellä tarjoaa monelle ”veljelle.” Hänen onnistuu nyt monessa ”veljessä” herättää ajatus siitä, että kuinka tarpeellista entisinä aikoina lienee ollutkin vaeltaa ristin ”kaitaa tietä”, se ei enää ole niin tärkeää; sen sijaan me olemme tulleet niin pitkälle, että koko asia voidaan helposti ja nopeasti ratkaista ja maailma yleensä nostaa yhteiskunnallisessa, henkisessä, siveellisessä ja uskonnollisessa suhteessa korkealle tasolle. Mutta hänen suunnitelmansa ja ehdotuksensa tarkoittavat aina sitä, että me työskentelisimme yhdessä hänen kanssaan. Nykyään hän vaatii, että kaikki, jotka tahtovat myötävaikuttaa yhteiskunnan parantamisessa ja korottamisessa, yhdistyisivät yleisiin yhteiskunnallisiin ja valtiollisiin liikkeisiin, jotka johtavat toivottuun tulokseen. Ja hän on nyt tullut niin uskaliaaksi ja varmaksi enemmistön kannatuksesta, ettei hän enää katso tarpeelliseksi vaatia yksilön kääntymistä synnistä, pelastusta kirouksesta ja sovintoa Isän kanssa henkilökohtaisen uskon kautta Herraan Jeesukseen Kristukseen ja vihkiytymällä hänelle; hänen ehdotuksensa on ainoastaan saada yhteiskunnan parantaminen aikaan siten, että yksityisen vastuunalaisuus ja synnit jätetään laskusta pois, ja otetaan huomioon ainoastaan yhteiskunnalliset olosuhteet, jotta yhteiskunta tulisi ulkonaisesti ”puhtaaksi.” Hän koettaa saada meidät sivuuttamaan Herran opin, jonka mukaan ”Jumalan lapsia” ja Kristuksen ”veljiä” ovat ainoastaan ne, jotka Kristuksen kautta tulevat Isän tykö. Hän koettaa sen sijaan saada meidät uskomaan, että kaikki ihmiset ovat veljiä; että Jumala on kaikkien Isä; ettei ”vihan lapsia” löydy; ja että on rangaistavaa, epäkristillistä ja rakkaudetonta uskoa Herramme sanoja, että muutamat ovat ”isästä perkeleestä.” Näin hän tahtoo, sanomatta sitä aina erityisin sanoin, saada meidät sivuuttamaan ja kieltämään ihmisen syntiinlankeamisen, lunastamisen synnistä ja koko sovitus työn; ja siinä hän käyttää sellaisia kauniita ja petollisia tunnussanoja kuin ”Jumala on kaikkien Isä, ja kaikki ihmiset ovat veljiä keskenään”, ja kultaista sääntöä.

Tämän kiusauksen kautta, jolla Vastustaja meidän päivinämme koettaa kietoa ”veljiä”, tulevat monet viekoitelluiksi, ja mahdollisesti vielä kaikki muut vietellyiksi, paitsi ”valitut.” (Matt. 24:24) Nämä valitut ”veljet” ovat niitä, jotka uskollisesti seuraavat Mestarin jälkiä ja jotka, sen sijaan että kuulisivat Vastustajan esityksiä, ottavat hyvin tarkasti vaarin Herran sanasta. Nämä valitut veljet eivät luota omaan viisauteensa eikä Saatanan viisasteluihin, vaan he uskovat Jehovan kaikkietävään viisauteen ja hänen aikakausi-

suunnitelmaansa. Koska he ovat ”Jumalan opettamia”, he tietävät, että nykyisen aikakauden työnä on valita, koetella ja kirkastaa Kristuksen ”veljet” Herran kanssa valtakunnassa, jotta he Aabrahamin siemenenä siunaisivat koko maailman; he tietävät myös, että tuleva aikakausi on Jumalan määräämä aika maailman kohottamiseksi henkisessä, siveellisessä ja ruumiillisessa suhteessa. Siksi eivät mitkään kavalan vihollisen todistelut ja viisastelut voi pettää heitä. Lisäksi eivät ”veljet” ole tietämättömiä näiden petosten suhteen, sillä heitä on varoitettu niistä. He pitävät sen tähden katseensa lujasti kiinnitettynä Jeesukseen, joka itsensä uhraamisen kautta ei ainoastaan ole heidän uskonsa alkaja, vaan on myös tuleva sen päättäjäksi, kun hän tekee heidät osallisiksi ensimmäisestä ylösnousemuksesta ja ylenmäärin suuresta kirkkaudestaan ja jumalallisesta luonnostaan.

Nämä ovat ne kohdat, joissa ”veljet” tulevat kiusatuiksi ja joissa myös heidän Päämiestänsä kiusattiin. Hän tuli ”kaikessa kiusatuksi samalla lailla kuin mekin”, ja sen tähden hän tietää, millä tavalla autetaan niitä, jotka joutuvat kiusaukseen ja jotka ovat halukkaita vastaanottamaan hänen apunsa sellaisena kuin se tarjotaan heille – hänen sanansa opetuksen ja sen ylenmäärin suurien ja kalliiden lupauksen kautta. Vanhemmitamme perityt heikkoudet eivät sisällyneet Herramme kiusaukseen. Häntä ei vaivannut juomahalu, murhanhimo eikä varkaudenhalu; hän oli pyhä, viaton ja syntisistä erotettu. Ei myöskään hänen ”veljiään” kiusaa tällaiset himot. Ne, jotka uskon ja vihkiytymisen kautta ovat tulleet Herran ”veljiksi”, tulleet siitetyiksi lapsenoikeuden pyhän hengen kautta, ovat kadottaneet kaikki taipumuksensa tehdä paha toisille. He ovat sen sijaan vastaanottaneet uuden mielen, Kristuksen mielen ja hengen, terveen järjen hengen, pyhän hengen, rakkauden hengen. Sen takia he pyrkivät ennen kaikkea tekemään Isän tahdon, ja toiseksi, tekemään hyvää kaikille ihmisille, erittäinkin uskon huonekunnalle, aina sen mukaan kuin tilaisuutta siihen on. — Gal. 6:10

Perityt heikkoudet, kuten taipumus haluihin ja riitaisuuteen, pysyvät kyllä jäljellä näiden ”uusien luomuksien” lihassa vielä sen jälkeenkin, kun he ovat saaneet uuden mielen, uuden tahdon, niin että heidän tulee näiden suhteen aina olla varuillaan. Kuitenkin tapahtuu, että he tilapäisesti ja vastoin omaa tahtoansa lankeavat, mutta näitä aikomuksettomia heikkouksia ei lasketa heille synniksi, ei uuden luomuksen tekemiksi, vaan vanhaan luontoon kuuluviksi vajavuuksiksi, jotka, niin kauan kuin uusi luonto on niitä vastaan, katsotaan peitettyiksi lunastuksen – pelastuksemme Päämiehen antaman suuren syntiuhrin – ansiolla. Ainoastaan uutta luomusta koetellaan, tutkitaan, hiotaan, kiilloteetaan ja valmistetaan perintötoveruuteen Kristuksen kanssa hänen valtakunnassaan – ei lihallista ruumista, joka sellaisenaan lasketaan kuolleeksi.

Tehty täydelliseksi kärsimysten kautta

”Sillä hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, kärsimysten kautta tehdä heidän pelastuksensa Päämieheksi täydelliseksi.” — Hebr. 2:10

Kun muistamme, mitä edellä olemme nähneet, voimme helposti ymmärtää, ettei Herramme tehty ihmisenä täydelliseksi sen kautta, mitä hän kärsi ihmisenä, eikä hän kärsinyt mitään ennen kuin hän tuli ihmiseksi. Tämä raamatunpaikka sisältää sen ajatuk-

sen, että Herramme, kun hän jo oli täydellinen ihminen, Isänsä kuva lihassa – pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu – saavutti kärsimystensä kautta toisen täydellisyyden – täydellisyyden sen jälkeen saavuttamansa toisen olemisen tasolla. Ensin hän oli täydellinen Logoksena, kun hän oli Isän tykönä ennen kuin maailma olikaan – täydellinen koko olemuksessaan, sydämessään ja mielessään Isälle täydellisesti uskollinen. Kun hän sitten vapaaehtoisesti alensi itsensä ja tuli lihaksi, otti meidän luontomme, alemman luonnon, hän oli täydellinen ihminen, syntisistä erotettu. Mutta löytyy vielä kolmaskin täydellisyys, josta tekstimme puhuu, nimittäin se, mikä hänellä nyt korkealle korotetussa tilassaan on hänen ollessaan osallinen jumalallisesta luonnosta. Tähän viimeksi mainittuun tekstimme viittaa. Niin korkea korotus jumalallisen luonnon ”kirkkauteen, kunniaan ja katoamattomuuteen” vaatii Jumalan viisauden mukaan määrättyjä koettelemuksia, joiden kohtaaminen tekisi Jumalan ainosyntyisen Pojan täydellisesti oikeutetuksi tulla osalliseksi Jumalan suosion kaikista rikkauksista, ja ”että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin kunnioittavat Isää.”

Näiden koettelemusten yhteydessä, joiden kautta hänen tuli osoittaa kuuliaisuutensa Isää kohtaan, asetettiin määrätty ilo eli toive hänen saavutettavakseen, niin kuin on kirjoitettu: ”Odotettavanaan olevan ilon tähden, kärsi [hän] ristin, häpeästä välittämättä.” (Hebr. 12:2, engl. Raamattu) Voimme hyvällä syyllä olettaa, että tähän iloon kuului:

1) Ilo saada toimittaa Isälle otollinen palvelus;

2) Ilo lunastaa ihmissuku ja sen kautta tehdä mahdolliseksi sen pelastaminen synnistä ja kuolemasta;

3) Ilo ajatuksesta, että Isä, hänen toimitettuaan tämän lunastuksen, pitäisi hänet arvollisena olemaan maailman mahtava hallitsija ja siunaaja, Kuningas ja Ylimmäinen Pappi ilmoittaakseen sille Jumalan suunnitelman sekä nostaakseen kaikki, jotka tahtovat suostua uuden liiton ehtoihin, heidän syntisestä tilastaan Jumalan suosioon.

4) Ilo siitä, mitä Isä oli luvannut hänelle, että hän ei saisi takaisin ainoastaan sitä kunnia-asemaa, joka hänellä oli henkiolentona Isän tykönä ennen kuin maailma olikaan, vaan että hän saisi vielä sitäkin suuremman kirkkauden – tulisi korotetuksi yli kaikkien enkelien, herrauksien ja valtojen ja kaikkien nimien, mitä mainitaan, sekä tulisi osalliseksi maailmankaikkeuden valtakunnasta lähinnä Isää, majesteetin oikealla puolella korkeudessa – ja saisi osallisuuden jumalallisesta luonnosta siihen kuuluvine kuolemattomuuksineen.

Mutta kaiken tämän ilon, mitä Herrallamme oli saatavana, hän pystyi saavuttamaan ainoastaan sillä ehdolla, että hän oli täydellisesti kuuliainen Isän tahdolle. Hän oli kyllä aina ollut Isälle kuuliainen ja oli aina mieltynyt hänen teihinsä, mutta häntä ei oltu koskaan ennen asetettu näin kovalle koetukselle. Tähän asti oli ollut suloista ja kunnialkasta tehdä Isän tahto, mutta nyt koeteltaisiin kuinka halukas hän oli tekemään tämän tahdon sellaisissa olosuhteissa, jotka saattaisivat hänelle kaikenlaisia suruja, kipuja ja nöyryytyksiä – olosuhteissa, jotka veisivät hänet vihdoinkin, ei ainoastaan kuolemaan, vaan vieläpä ristin häpeälliseen kuolemaan asti. Hän kesti kuitenkin tämän koetuksen eikä koskaan horjunut. Kaikissa olosuhteissa ja äärimmäisyyteen asti osoitti hän uskonsa Isän oikeuteen, rakkauteen, viisauteen ja voimaan, sekä kesti empimättä kaikki itseään

kohtaavat vastukset syntisten puolelta ja myös kaikki Vastustajan kiusaukset. Tällä lailla, kestämillä kärsimykset, hän ”teki täydelliseksi” oikeutensa siihen iloon, joka oli asetettu hänen eteensä, ja tuli täydelliseksi tehdyksi korkeimman arvojärjestyksen, Jumalan luonnon, olentona. Sen tähden sanookin Raamattu täydellä syyllä Isän Ainosyntyisestä:

”Hän, vaikka oli poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden, ja kun oli täydelliseksi tullut, tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaiset.”

— Hebr. 5:8-10

Tällä selittää henkeytetty apostoli, että Herramme, vaikka hän jo olikin synnitön ja täydellinen, ja ”Poika”, ja vaikka hän suotuisissa oloissa olikin Isälle täydellisesti kuuliainen, hänen täytyi kuitenkin oppia, mitä merkitsee olla kuuliainen mitä epäsuotuisimmisakin olosuhteissa. Mutta hän kesti kuitenkin tämän kokeen ja näytti sillä olevansa arvolinen tulemaan olemassaolon korkeimmalla tasolla täydelliseksi olennoksi; ja Isä antoi hänelle tämän täydellisyyden, kun hän herätti hänet kuolleista. Silloin hän saavutti sen ylenmäärin suuren kunnian, mikä oli hänen eteensä asetettu: ensiksi seurakunnan, hänen ruumiinsa pelastajana, ja sitten ”aikanaan” kaikkien niiden vapauttajana, jotka saatuaan oppia tuntemaan totuuden tahtovat totella häntä.

Tämän kanssa on sopusoinnussa apostoli Pietarin todistus, ”Isiemme Jumala on herättänyt Jeesuksen... hänet Jumala on oikealla kädellensä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi.” — Apt. 5:30,31

Näin osoitti Herramme Jeesus Isälleen, enkeleille ja meille, ”veljilleen”, uskollisuutensa Isäänsä ja hänen hallintonsa periaatteita kohtaan. Tämän kautta hän kirkasti Isän lain ja teki sen kunnioitettavaksi näyttäen toteen, ettei se ollut liian ankara, vaan että täydellinen ihminen voi sen pitää, vieläpä mitä vaikeimmissakin olosuhteissa. Me, jotka olemme hänen seuraajiaan, voimme siis kaikkien muiden Jumalan kuuliaisten ja järkevien luotujen kanssa riemuita sanoen, ”Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen.” — Ilm. 5:12

Ja niin kuin kirkastettu Herramme on pelastuksemme Päämies, niin täytyy myös kaikkien ristin sotilaiden, jotka tahtovat seurata Päämiestänsä ja tulla hänen kanssaperillisikseen valtakunnassa, samalla lailla koettelemusten ja kärsimysten kautta tulla täydelliseksi tehdyksi ”uusina luomuksina.” Ja samaten kuin ne kärsimykset, joiden kautta Päämiehemme täydellistyi uutena luomuksena, johtuivat perkeleen ja maailman vastuksesta sekä siitä, että hän alisti oman tahtonsa Isän tahdon alle, samoin on myös meidän laitamme; ja lisäksi meillä on vielä vastassamme oma liha. Ne kärsimykset, joiden kautta meidät ”uusina luomuksina” tehdään täydellisiksi, eivät ole niitä tuskan kärsimyksiä, jotka ovat meille ihmissuvun jäseninä jossain määrin yhteisiä koko muun ”huokaavan luomakunnan” kanssa, vaan ne ovat niitä kärsimyksiä, joita me vapaaehtoisesti ja halukkaasti kärsimme Herran, hänen sanansa ja kansansa tähden — niitä vastoinkäymisiä, joita me Herran Jeesuksen Kristuksen hyvinä sotilaina kärsimme, kun emme koeta noudattaa omaa tahtoamme, vaan koetamme saada itsessämme täyttymään Päämiehemme ja

taivaallisen Isämme tahto. Tällä lailla meidän on seurattava hänen jälkiään luottaen hänen huolenpitoonsa ja käyttäen matkallamme hyväksemme taivaallisen armoistuimen apua sekä täydellisesti luottaen hänen lupaukseensa, että kaikki myötävaikuttaa meidän parhaaksemme ja ettei hän salli meitä kiusattavan yli voimiemme, vaan että hän antaa pääsyn, niin että voimme onnellisesti kestää jokaisen koetuksen, sekä että hän jokaisessa kiusauksessa antaa meille riittävän armon — joka aika, kun sitä tarvitsemme. Tällä lailla ovat myös hänen ”veljensä” nyt koetuksella, ja heitä tehdään täydellisiksi uusina luomuksina Kristuksesta — ”soveliaiksi olemaan osalliset pyhien perinnöstä valossa.” — Kol. 1:12

”Syntisen lihan kaltaisuudessa”

Mitä lain oli mahdotonta tehdä, koska se oli voimaton lihan tähden (koska kaikki liha oli turmeltunut syntiinlankeemuksen kautta, eikä sen tähden voinut täydellisesti totella lakia), sen teki Jumala lähettämällä oman Poikansa ihmissuvun (synnin vallan alle joutuneen) lihan kaltaisuudessa, syntiuhrin kautta, joka, vaikka se tuomitsikin lihan synnin, avaisi uuden elämäntien, jotta me, jotka emme vaella lihan vaan hengen mukaan, voisimme täyttää lain vanhurskauden. Sellaisille ei siis nyt ole mitään tuomiota, sillä hengen laki, joka kuuluu Kristuksessa Jeesuksessa (kalliin veren turvissa) eläville, on vapauttanut meidät lakiliitosta, joka tuomitsi kaikki epätäydelliset syntisinä ja hylkäsi ne kuolemaan. Room. 8:1-4, mukaillen

Ne, jotka ovat enemmän tai vähemmän taipuvaisia pitämään Herraamme syntisenä langenneen suvun jäsenenä, etsivät tukea tälle mielipiteelleen yllä mainitusta raamatunpaikasta ja koettavat sovittaa sen ristiriidassa järjen ja toisten raamatunkohtien kanssa siten, että se tukisi heidän oppiaan saadakseen sen kautta todistetuksi, että Kristus kaikissa suhteissa oli täydellisesti ”syntisen lihan” kaltainen; ei sen lihan kaltainen, joka ei ollut syntiä tehnyt — nimittäin Aadamin, ennen lankeemusta. Olemme kääntäneet tekstin mukailemalla ja uskomme, että sen kautta apostolin ajatus tulee ilmi selvästi lukijalle. Herraamme jätti henkiluonnon kirkkauden ja ”tuli lihaksi” osalliseksi samasta luonnosta kuin se suku, jota hän tuli lunastamaan — suku, jonka luonto, liha, oli joutunut synnin orjuuteen ja myyty synnin alle esi-isänsä Aadamin tottelemattomuuden kautta. Ei alkuteksti, vaan sen harhaanjohtava tulkinta on syynä siihen, että se näyttää tukevan oppia, että Herraamme oli syntinen ihminen. On itsestään selvää, että jos Jeesus olisi ollut syntinen tai jossain määrin osallinen ihmiskunnan yli lepäävästä kirouksesta, hän ei koskaan olisi voinut tulla meidän syntiuhriksemme, sillä toinen syntinen ei voi koskaan olla syntiuhrina toisen syntisen edestä. Jumalan lain mukaan ”synnin palkka on kuolema.” Jos Herraamme olisi pienimmässäkään merkityksessä tai määrässä ollut syntinen, hänen oma elämänsä olisi jo ollut kadotettu ja hän olisi siten ollut arvoton ja kelpaamaton lunastushinnaksi Aadamin tai kenenkään muun syntisen edestä.

”Hän otti päälleen sairautemme” — Matt. 8:17

”Meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus

oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta olemme me paratut.” — Jes. 53:4,5

Täydellisyys on puutteellisuuden vastakohta. Sitä seikkaa, että Herrallamme oli ruumiillisia heikkouksia, joku voisi käyttää johdonmukaisena todistuksena siitä, ettei hän ollut täydellinen, vaan että hänellä oli joitakin langenneen sukumme virheitä. Kaikki muistanevat Herramme tuskankamppailun Getsemanessa, jolloin hänen hikensä oli ”niinkuin veripisarat”; lääketieteen oppineet pitivät verihikeä sairautena, joka, vaikkakin hyvin harvoin, on huomattu muissakin ihmisissä. Se on osoitus mitä ankarimmasta hermojäännityksestä ja heikkoudesta. Vielä kertoo perimätieto, että Herramme, kun hänen Golgatan tiellä täytyi kantaa ristiään, vaipui väsyneenä sen alle, ja että Simon Kyreneläinen sen takia pakotettiin kantamaan sitä lopun matkaa. (Matt. 27:32) Lisäksi väitetään, että se seikka, että Herramme kuoli pikemmin kuin ristiinnaulitut yleensä, johtui siitä, että hänen sydämensä kirjaimellisesti pakahtui, sydänlihakset katkesivat, ja että tämän osoittaa myös se seikka, että verta ja vettä valui hänen kyljessään olevasta keihään haavasta hänen kuolemansa jälkeen. Joka tapauksessa, Herrassamme ei ilmaantunut se voimakkuus, jonka huomaamme Aadamissa, ensimmäisessä täydellisessä ihmisessä, joka oli niin elinvoimainen, että jaksoi elää 930 vuotta. Herää kysymys: Eivätkö nämä Herrassamme ilmenneet heikkouden merkit ole todistuksia siitä, että hän oli epätäydellinen; että häneltä joko perittyjen vajavuuksien tai jonkin muun syyn takia puuttui täydellisen ihmisen voimat, ja että hän niin muodoin oli turmeltunut ihminen?

Pintapuolisesti katsoen näyttää kyllä siltä, ja ainoastaan Jumalan sanan johdolla voimme tyydyttävästi selittää sekä itsellemme että toisille näiden seikkojen ja sen Raamatun vakuutuksen välillä olevan sopusoinnun, että nim. Lunastajamme oli ”pyhä, viaton, tahraton ja syntisistä eroitettu.” Ylempänä Jesajan 53. luvussa mainitut sanat antavat meille avaimen tähän selitykseen. Profeetta kertoo, mikä näyttäisi luonnolliselta meistä tai toisista, nim. että Herramme muiden ihmisten lailla tuli Jumalan lyömäksi ja oli kuolemantuomion alaisena ja vaivattuna — yhtä paljon kuolemantuomion alainen kuin muutkin ihmiset; mutta sitten hän osoittaa, että itse asiassa asia ei ollut niin siitä syystä, ettei hän kärsinyt omiensa, vaan meidän syntiemme tähden. Hänen heikkoutensa oli seurausta siitä, että hän otti päällensä meidän kipumme ja kantoi meidän surujemme taakan; ja hänen kuolemansa oli seuraus siitä, että hän meidän sijastamme asettui Jumalan lain rangaistuksen alaiseksi, siten kärsi ”vanhurskas vääräin edestä johdattamalla meitä Jumalan tykö.” Asettuen luonnollisen Israelin kannalle ensimmäisessä tulemuksessa profeetta sanoo, ”Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana.” Mutta hän selittää myös, ettei tämä käsitys ollut oikea: ”Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden ja runneltu meidän pahain tekojemme tähden” — ja sen kautta, että meidän syntiemme rangaistus pantiin hänen päällensä, hän hankki meille rauhan Jumalan kanssa; hänen meidän edestämme kestävänsä kärsimyksen tähden tulemme parannetuiksi.

Matteus kiinnittää huomiomme tämän ennustuksen täyttymiseen, kun hän sanoo, ”...tuotiin hänen tykönsä monta riivattua. Ja hän ajoi henget ulos sanalla, ja kaikki sairaut hän paransi; että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetta Esaiaan kautta, joka sanoo: Hän otti päällensä meidän sairautemme ja kantoi meidän tautimme.” — Matt. 8:16,17

Se yhteys, mikä on Herramme tautien parantamisen ja sen seikan välillä, että hän otti päällensä meidän heikkoutemme, ei käy aivan selville useimmille niistä, jotka lukevat tämän raamatunkohdan. Yleensä vain ajatellaan, että Herramme käytti terveeksi tekevää voimaa, joka ei maksanut hänelle mitään – että hän jostakin näkymättömästä henkisestä lähteestä sai tyhjentyvätöntä voimaa, jonka avulla hän voi tehdä kaikenlaisia ihmetöitä, ilman että hänen vähääkään tarvitsi panna alttiiksi omaa elinvoimaansa tai vähääkään uhrata siitä.

Emme epäile, että Lunastajamme ”Korkeimman voiman” kautta, joka ilman mittaa oli hänelle annettu, olisi kyennyt tekemään monta kokonaan yliluonnollista tekoa, ilman että hänen oma elinvoimaansa olisi siitä vähimmäskään määrin heikontunut. Emme myöskään epäile, että Herramme käyttikin tätä yliluonnollista voimaa, kuten esimerkiksi silloin, kun hän muutti veden viiniksi tai kun hän ravitsi 4000 ja 5000 miestä. Kuitenkin mitä Herramme sairasten parantamiseen tulee, Raamattu antaa meidän ymmärtää, ettei näitä tekoja tehty sen yliluonnollisen voiman avulla, mikä hänellä oli, vaan että hän päinvastoin antoi omaa elinvoimaansa sairaisiin parantaessaan heitä. Mitä useimpia hän sen tähden paransi, sitä suuremmassa määrässä hävisi hänen oma elinvoimaansa. Tämän todistamiseksi tarvitsee meidän vaan muistella sitä onnetonta vaimoraukkaa, ”joka oli sairastanut verenjuoksua kaksitoista vuotta ja paljon kärsinyt monen lääkärin käsissä ja kuluttanut kaiken omaisuutensa saamatta mitään apua, pikemminkin käyden huonommaksi.” Täynnä uskoa hän tunkeutui likelle Herraa ja kosketti hänen pukunsa lievettä sanoen, ”Kunhan vain saan koskettaa edes hänen vaatteitaan, niin tulen terveeksi.” Kertomuksessa sanotaan edelleen, että ”heti hänen verensä lähde kuivui, ja hän tunsu ruumiisensa, että oli parantunut vaivastaan. Ja heti kun Jeesus itsessään tunsu, että voimaa oli hänestä lähtenyt, kääntyi hän väkijoukossa ja sanoi: 'Kuka koski minua vaatteisiini?' Niin hänen opetuslapsensa sanoivat hänelle: 'Sinä näet kansanjoukon tungeskelevan ja sanot: kuka minuun koski?' Mutta hän katseli ympärilleen nähdäksensä, kuka sen oli tehnyt... Jeesus sanoi hänelle: 'Tyttäreni, sinun uskosi on tehnyt sinut terveeksi. Mene rauhaan ja ole terve vaivastasi.’ – Mark. 5:25-34

Huomaa myös mitä Luukas sanoo: ”Kaikki kansa tahtoi päästä koskettamaan häntä, koska hänestä lähti voima, joka paransi kaikki.” (Luuk. 6:19) Tässä merkityksessä otti siis rakas Lunastajamme ihmiskunnan heikkoudet, kantaen meidän tautimme. Ja seurauksena siitä, että hän tällä lailla päivä päivältä antoi elinvoimaansa toisten parantamiseksi, ei voinut olla muu kuin se, että hänen oma elinvoimaansa sen vaikutuksesta yhä heikkeni. Ja meidän tulee muistaa, että tämä parannustyö, joka ylenmäärin kulutti hänen elinvoimaansa, oli yhteydessä hänen saarnaamisensa ja matkustamisensa kanssa, joka oli Herramme melkein alituisena työnä hänen kolme ja puoli vuotisen toimintansa aikana.

Tämä toisten kärsimysten kantaminen näyttää meistä vähemmän omituiselta, kun ajattelemme omia kokemuksiamme. Kuka meistä, jolla on vähänkin sääliväisyyden tunnetta, ei olisi toisinaan edes jossakin määrin huomannut, että ystävän on mahdollista jakaa toisen ystävän kärsimykset, että hän voi oman myötätuntonsa ja osanottavaisuutensa kautta tuottaa kärsivälle vähän helpotusta ja antaa hänelle jonkun verran lisääntyntä elinvoimaa ja keventää hänen mieltänsä? Mutta sellainen hyvää tekevä vaikutus ja toisten heikkouksien tunteminen riippuu suureksi osaksi siitä myötätunnon määrästä, mikä

elähdyttää sitä henkilöä, joka käy sairaan tai masentuneen luona. Me tiedämme myös, että eräät eläimet ovat erilaisissa määrin myötätuntoisia. Esim. kyyhkynen, ollen mitä myötätuntoisin ja lempein, oli yksi Lunastajamme esikuvallisista vertauskuvista Mooseksen järjestelyjen aikana. On usein osoittautunut eduksi sairaille ihmisille, että sairaan huoneeseen on asetettu kyyhkysiä. Kyyhkynen, ehkä myötätuntoisen luonteensa kautta, vetää puoleensa jonkin verran sairautta ja samalla eristää itsestään sairaaseen jonkun verran omaa elinvoimaansa. Tämä ilmenee siten, että kyyhkysessä alkaa vähitellen näkyä sairauden merkkejä, kun sen sijaan sairas tuntee samassa määrin helpotusta.

Kun muistamme, että meidän kykymme luonnolliseen rakkauteen ja myötätuntoon nähden on ainoastaan jäännös, joka kuusituhatuotisen huononemisen perästä vielä on jäljellä ihmiskunnalla, kun sitä vastoin Lunastajamme oli täydellinen ja sen vuoksi omisti tämän ominaisuuden, myötätuntoisen rakkauden, korkeimmassa määrässä, voimme osapuullemme ymmärtää kuinka hän voi ”säälää heikkouksiamme.” Hän tuli sydämessään liikutetuksi, sillä hänen luonteensa oli hieno, täydellinen ja tunteellinen – ei kova, ei itsekkyyden eikä synnin, ei perityn eikä oman, paaduttama. Sen takia luemme, että ”hänen tuli heti sääli”, ja taas luemme, että hän sanoi, ”Minun käy sääliksi kansaa.” Ja kun hän näki juutalaisten ja Martan ja Marian itkevän, se liikutti hänen sydämensä myötätuntoa – ja ”Jeesus itki.” Tämä ei ollut mikään heikkouden merkki, vaan päinvastoin; sillä todellinen ihmisluonne, minkä Luoja antoi täydelliselle kuvalleen, ei suinkaan ole kova, sydämetön ja tunteeton, vaan ystävällinen, hienotunteinen, rakastava ja myötätuntoinen. Kaikki nämä piirteet Jeesuksen elämästä näyttävät meille, että hän, ”joka puhui niinkuin ei kukaan ihminen koskaan puhunut,” voi myös omata sellaisen myötätunnon syntiinlankeemuksen tähden kärsiviä, huolten ja murheiden painamia ihmisiä kohtaan, jota yksikään langenneen sukumme jäsen ei voi omata eikä tuntea.

Mutta Herramme ei tullut maailmaan ainoastaan sitä varten, että hän osoittaisi myötätuntoaan ja käyttäisi voimaa, joka ei maksanut hänelle mitään, vaan hän tuli, kuten hän itse selitti, palvelemaan muita ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä. Synnin palkkana ei todellakaan ollut yksistään kärsimys, vaan lisäksi kuolema. Tästä seuraa, että Herramme ei olisi voinut maksaa syntivelkaamme yksinomaan kärsimisellä, vaan oli ehdottoman välttämätöntä, että hänen piti ”kaikkien edestä maistaa kuolema.” Sen tähden luemme: ”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan.” (1 Kor. 15:3) Kun Herramme siten otti syntisen aseman, tästä seurasi, että hänen piti kokea myös kaikki se, mitä kiroukseen kuului – kuoleman rangaistus. Ja kuten ihmiset vähitellen tapahtuvan elinvoiman riutumisen kautta (heikkouden, sairauden ja raihnauden tähden) kuolevat, samoin täytyi kalliin Lunastajammekin kulkea samojen kokemusten kautta. Mutta hänen itsensä ollessa synnitön täytyi kaiken hänen kärsimänsä synnin rangaistuksen johtua siitä, että hän oli ottanut syntisten aseman kantaakseen meidän edestämme oikeuden iskun.

Mitä tulee meidän heikkouksiemme, kipumme ja sairautemme kantamiseen, Herramme teki sen parhaalla ja auttavimmalla tavalla siten, että hän toimintansa kolmen ja puolen vuoden aikana päivä päivältä menetti henkeään (elinvoimaansa) antaen elinvoimaansa sellaisille, jotka eivät tienneet antaa arvoa hänen vaikuttimilleen – hänen armeilaisuudelleen ja rakkaudelleen. Näin on kirjoitettu: ”hän antoi sielunsa [olentonsa] vika-

uhriksi”, ja ”hän antoi sielunsa [olentonsa, olemassaolonsa] kuolemaan.” (Jes. 53:10,12, engl. Raam.) Ja me voimme helposti nähdä, että hän aina vihkiytymisestään asti, kun Johannes kastoi hänet 30-vuotiaana Jordanin virrassa, hamaan ristiinnaulitsemiseensa asti alituisesti vuodatti sieluaan: lakkaamatta hänestä virtasi elinvoimaa niiden avuksi ja parantamiseksi, joita hän palveli. Ja vaikkei kaikki tämä olisi riittänytkään meidän syntiemme hinnaksi, se kaikki oli kuitenkin osa siitä kuolemasta, jonka läpi meidän kalliin Lunastajamme täytyi käydä ja joka päättyi Golgatalla, kun hän huusi, ”Se on täytetty!”, kun viimeinen elonkipinä lähti hänestä.

Yhtä välttämättömänä voidaan pitää sitä, että Herramme tällä tavalla uhrasi, kulutti, elinvoimansa ja sai kokea meidän pitkällisesti tapahtuvan kuolemamme, kuin sitäkin, että hänen piti kerran, ristillä, vaikka vain silmänräpäyksen ajan, saada kokea miltä tuntui syntisen täydellinen ero taivaallisesta Isästä ja se, että on jätettynä ilman kaikkea yli-inhimillistä apua, silloin kun hän huusi, ”Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?” Ollen syntisten sijaisena hänen täytyi kärsiä syntisten rangaistus kaikkia sen yksityiskoh- tia myöten, eikä hänen uhripalveluksensa voinut päättyä, ennen kuin kaikki tämä oli tapahtunut; ei ennen kuin hän uskollisesti oli kestänyt kaiken tämän ja käynyt läpi kaikki ne koetukset, jotka Isä oli katsonut tarpeellisiksi tehdäkseen hänestä meidän ”pelastuksemme Päämiehen” ja korottaakseen hänet yli kaikkien enkelien, herrauksien ja valtojen, osalliseksi Isän kanssa maailmankaikkeuden hallituksesta.

Kaikki nämä kokemukset, jotka taivaallinen Isä antoi rakkaan Poikansa käydä läpi, ennen kuin korotti hänet majesteettiutensa oikealle puolelle ja antoi hänelle tuon suuren tehtävän, maailman kaikkien kansojen siunaamisen, eivät olleet ainoastaan koetelleet Ainosyntyisen, Logoksen, uskollisuutta, vaan ne olivat myös välttämättömiä, jotta Herramme kykenisi säälimään niitä, jotka hän siten lunasti — että hän olisi myötätuntoi- nen ja auttaisi kaikkia sellaisia, jotka hänen kauttaan haluaisivat tulla täydelliseen yhtey- teen Jumalan kanssa: seurakuntaa tänä aikakautena ja maailmaa tuhatvuotiskautena — ”jotta hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylimmäinen pappi Jumalan edessä”, ”kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin” — joka ”voi säälien kohdella tietämättömiä ja eksyviä, koska hän itsekin on [oli] heikkouden alainen”, ”jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat.” Totisesti, ”senkaltainen ylimmäi- nen pappi meille sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja taivaita korkeam- maksi tullut.” — Hebr. 2:17,18; 4:15,16; 5:2; 7:25,26